

**SĄD OKRĘGOWY
w Gdańsku
VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
80-802 Gdańsk
Ul. 3 Maja 9A**

Powód (odwołujący się):

Ppłk rez. dr XXX YYYYY
81 – 349 Gdynia
Ul. ....

Nr ewidencyjny świadczenia/znak sprawy: EWU-.....
PESEL; .....

Pozwany (organ emerytalno-rentowy):

**1. DYREKTOR
ODDZIAŁU INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ
w Gdańsku
Prof. dr hab. Mirosław Golon
80-266 Gdańsk, Ul. Al. Grunwaldzka 216**

**2. DYREKTOR
WOJSKOWEGO BIURA EMERYTALNEGO
w Gdańsku
Płk Mieczysław CHUDZIŃSKI
80-227 Gdańsk
Ul. Do Studzienki 47**

**WNIOSEK NR 1
O DOPUSZCZENIE DOWODU STRONY
(POWODA)**

Działając w imieniu własnym/strony powodowej (pełnomocnictwo w aktach), na podstawie art. 217§1 k.p.c. (ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku, Kodeks postępowania cywilnego - Dz. U. z 1964r., Nr 43, poz. 296 ze zm.),uwzględniając ustawowe:

- a)warunki wniosku dowodowego, określone art. 126 kpc,¹
- b) przesłanki i charakter dopuszczalności oraz przedmiot dowodu, określone art. 227 kpc,

---

¹ Warunki wniosku:

- a) pismo procesowe winno czynić zadość ogólnym warunkom (art. 126 kpc),
- b) wniosek powinien zawierać:
  - określenie rodzaju środka dowodowego
  - sprecyzowanie okoliczności na jaką dowód jest powoływany (faktów podlegających stwierdzeniu);
- c) przesłanki i charakter dopuszczenia dowodu
  - przedmiotem dowodu mogą być tylko fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy art. 227;
  - sąd w drodze niezaskarżalnego postanowienia, na rozprawie (za wyj. postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłego art. 279 kpc) dopuszcza lub pomija (oddala wnioski) dowody zgłaszane przez strony (art. 217 § 2 kpc).

c) wymagania w odniesieniu do treści wniosku z przesłuchania świadka, określone art. 258 kpc,²

- wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania niżej wskazanych świadków/stron i włączenie ich protokołów przesłuchania (art. 258-277 299-304 k.p.c.) do materiału dowodowego sprawy, jako mających istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia (WNIOSEK PODSTAWOWY):³

1. Prof. dr hab. Mirosław Golon, DYREKTOR ODDZIAŁU INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ w Gdańsku, 80-266 Gdańsk, Ul. Al. Grunwaldzka 216.⁴
2. Płk. Mieczysław Chudziński, DYREKTOR WOJSKOWEGO BIURA EMERYTALNEGO w Gdańsku, 80-227 Gdańsk, Ul. Do Studzienki 47

- na okoliczność:

Uzyskania od wymienionych informacji z których wynikałoby, iż jako kierownicy jednostek organów administracyjnych uczestniczących w sprawie, na podstawie posiadanych zasobów dokumentacyjnych dysponują informacjami wskazującymi na:

- a) moje działanie „na rzecz totalitarnego państwa”, które w moim przypadku musi oznaczać wszelkie formy mojej aktywnej działalności i współpracy z takim państwem,
- b) moją aktywności, która nie przybierała wyłącznie postaci funkcjonowania w jego strukturach organizacyjnych, ale czynności dającej się określić jako branie w nim udziału.

W tej sytuacji wykorzystując tak zwany przerzucony ciężar dowodu, w aspekcie materialno-prawnym, którego celem jest:

- a) wykazanie fałszywości faktu objętego administracyjnym domniemaniem zawartym w decyzji WBE oraz wyjaśnienie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.);
- b) wymagany prawem ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), który spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.),
- c) inspirowanie działaniem powoda, wypełnienie obowiązku pozwanego, sprowadzającego się do przedstawienia dowodów, który spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.)⁵

---

² W artykułe 258 kpc wyraźnie sformułowano wymagania co do treści wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków. Art. 258. Strona powołująca się na dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone, i wskazać świadków, tak by wezwanie ich do sądu było możliwe.

³ Ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i materialnym, (art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.); zeznania świadków (art. 258-277 k.p.c.), przesłuchanie stron (art. 299-304 k.p.c.). Zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 252 Kodeksu postępowania cywilnego: „Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.”. Dopuszczalny jest więc dowód przeciwieństwa, przeprowadzony za pomocą dowolnego środka dowodowego. Stosownie do art. 76 § 1 Kpa, domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi.

⁴ Podstawa prawna art. 35c ust. 3, art. 29 a, 30, 34 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 152, z późn. zm.), mając na uwadze zasady udostępniania materiałów archiwalnych.

⁵ Zob. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2010 r. II CSK 297/10. W obowiązującym u nas kontrydiktoryjnym modelu postępowania sądowego o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 6 KC. w zw. z art. 232 zdanie pierwsze KPC). Jednakże reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa na stronie powodowej – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.04.1982 r. I CR 79/82, tak również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 30.09.2010 r. I ACa 572/10. Jeśli pozwany powołał okoliczności faktyczne, które miałyby uzasadnić jego żądanie oddalenia powództwa, wówczas nie wystarczą same głosowne stwierdzenia, pozwany powinien udowodnić wskazywane fakty (odwrócenie ciężaru dowodu).

- wnioskuję o zweryfikowanie podczas przesłuchania świadków ich informacji, które zdaniem powoda, w sferze dowodzenia przed sądem powinny znaleźć odbicie w cechach konsekwentnego mojego zachowania sprowadzające się do „działania na rzecz totalitarnego państwa”.

TEZA DOWODOWA

Zgodnie ze stanem faktycznym sprawy, wbrew twierdzeniom strony przeciwnej zmaterializowanej decyzją administracyjną, oświadczam, że nigdy nie służyłem w Wojsku Polskim na rzecz totalitarnego państwa.⁶ Zbiorowe wykorzystanie znaczenia prawnego, wartościowanego subiektywnie dla tego pojęcia w decyzji administracyjnej, w sprawie zabezpieczenia społecznego, która zgodnie z orzecznictwem sądowym i doktryną ma charakter indywidualny (in concreto), narusza porządek prawny w systemie polskiego prawa o charakterze powszechnie obowiązującym.⁷ Na organie państwowym w postępowaniu administracyjnym spoczywa obowiązek uwzględnienia uzasadnienia faktycznego decyzji administracyjnej, w koniecznym zakresie do jej wydania (art. 218 § 2 k.p.a.), co w rozumieniu postępowania cywilnego, a w tym na podstawie art. 6 kc, materializuje obowiązek z którego wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.⁸ Ponadto mające tu miejsce naruszenie prawa materialnego (art. 393¹ pkt 1 Kpc) stanowi tym samym głównie implikację o postaci zdeformowania demokratycznego prawa ustrojowego i zasad konstytucyjnych, mających znaczenie dla procesu podejmowania decyzji administracyjnych z uwagi na naruszenie obowiązku państwa do świadczenia, według między innymi kryteriów ograniczających wzruszalność prawomocnych decyzji emerytalnych.⁹

W tej sytuacji zasadnym jest ustalenie czy w zasobach informacyjnych oraz w posiadanych przez Wojskowe Biuro Emerytalne, Instytut Pamięci Narodowej - Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, znajdują się dokumenty, które potwierdzają urzędowo, wynikające z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu, które z uwagi na ich treść rodzą

---

⁶ Wniosek wykorzystuje znaczenie, klasyczne środki dowodowe, dowody bezpośrednie i pośrednie, dowody rzeczowe i osobowe, dowody osobowe ustne i pisemne oraz prawo do dowodów znajdujących się u strony przeciwnej (233 § 2 k.p.c. i 242 k.p.c.). Ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i materialnym, (art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.); zeznania świadków (art. 258-277 k.p.c.).

⁷ Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.9-10, 12-14, zob. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2000 r. nr 98, poz. 1971 z późn. zm.); Por. Utrwalone orzecznictwo, np. wyrok NSA z 28 października 1996 r., sygn. akt SA/Lu 117/96, „Glosa” nr 8/ 1997, s. 30; postanowienie SN z 26 marca 1997 r., sygn. akt III RN 9/97, OSNAP nr 20/1997, poz. 395; wyrok NSA z 16 kwietnia 1997 r., sygn. akt I SA 544/96, Lex nr 31501, „Glosa” nr 12/1997, s. 31; wyrok NSA z 14 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Ka 1265/99, Lex nr 45541); J. Zimmermann, Prawo administracyjne, Zakamycze 2003, s. 343; R. Kędziora, Ogólne postępowanie administracyjne, Warszawa 2008, s. 249-262; Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.9-10. Organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie osobie ubiegającej się o nie ze względu na swój interes prawny, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikającego z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Wydanie zaświadczenia może być poprzedzone przeprowadzeniem w koniecznym zakresie postępowania wyjaśniającego (art. 218 § 2 k.p.a.).

⁸ Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin. Na podstawie art. 37 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.); § 2. 1. Wojskowym organem właściwym do ustalania prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokości świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia oraz ich wypłaty jest dyrektor wojskowego biura emerytalnego, zwany dalej „wojskowym organem emerytalnym”.

⁹ Ustawa z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964r., Nr 43, poz. 296 ze zm.).

odmienne skutki prawne niż dotychczasowe w zakresie zaopatrzenia emerytalnego (nowa podstawa faktograficzna).¹⁰

W związku z powyższym w ocenie powoda koniecznym staje się przesłuchanie na tę okoliczność w/w świadków na okoliczność pozyskania od nich informacji wskazujących na moją ukierunkowaną aktywność zawodową, wskazująca na realizację celów państwa totalitarnego, działając na jego rzecz, dającą się określić jako branie w nim udziału.¹¹

WNIOSKI SZCZEGÓŁOWE

Tym samym wnioskuję o ustalenie czy w zasobach informacyjnych oraz w posiadanych przez Instytutu Pamięci Narodowej - Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu dokumentów, znajdują się takie, które potwierdzają urzędowo, wynikające z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu, rodzą odmienne skutki prawne niż dotychczasowe w zakresie zaopatrzenia emerytalnego i z których wynika, że:¹²

1. W okresie mojej służby w Wojsku Polskim od ____ do ____ roku, a w tym w służbach specjalnych (kontrwywiad wojskowy od ____ roku do ____ roku) w rzeczywistości zbierałem wiadomości pochodzące z czynności operacyjno-rozpoznawczych i przekazywałem je organom państwowym w strukturach Sił Zbrojnych, których owe przekazanie wyrządziło szkodę Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Można w nich znaleźć odbicie cech konsekwentnego mojego zachowania, które odpowiadają ustawowym desygnatom czynności jako naruszenie prawa, a w tym:
  - a) w skrajnej formie działania skierowanego przeciw zdrowiu lub życiu,
  - b) stosowania gróźb bezprawnych w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania;
  - c) mojego indywidualnego innego, mającego postać kompleksu działań, którym można byłoby mi przypisać także postać zaniechania wobec jakiegokolwiek krzywdy społecznej, obejmującego moją ówczesną wolę, wyobrażenie i godzenie się na to;
  - d) stosowania innych aktów przemocy ze względu na przyjęte kryterium celu działania, które:
    - prowadzą lub mogą prowadzić do fizycznej, psychologicznej lub ekonomicznej szkody lub cierpienia, w tym również groźby takich aktów,
    - wywołują zamierzone skutki umyślnego działania politycznego.

Tym samym wnioskuję także o ustalenie czy w ewentualnie posiadanych materiałach Instytutu Pamięci Narodowej czy też Wojskowego Biura Emerytalnego, znajdują się informacje wskazujące na moją ukierunkowaną aktywność zawodową wskazująca na realizację celów państwa totalitarnego, działając na jego rzecz, dającą się określić jako branie w nim udziału, a w tym wskazujących na:

- a) konkretne sytuacje operacyjne, w odniesieniu do ustalonego ujawnionego zakresu zdobywanych przez ze mnie informacji stanowiących przedmiot działania, istniała możliwość wyrządzenia jakiegokolwiek szkody dla niepodległego bytu Rzeczypospolitej Polskiej.
- b) udział i występujące moje psychiczne komponenty, czyli zachowanie wskazujące na zamiar i wolę takiego działania na rzecz totalitarnego państwa,

---

¹⁰ Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.13-15;

¹¹ Wyrok z 19 lipca 2011 r., sygn. K 11/10 (OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 60, cz. III, pkt 4.1.6., Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.9-10. Organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie osobie ubiegającej się o nie ze względu na swój interes prawny, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikającego z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Wydanie zaświadczenia może być poprzedzone przeprowadzeniem w koniecznym zakresie postępowania wyjaśniającego (art. 218 § 2 k.p.a.).

¹² Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.13-15;

- c) realizację zadań na skutek ukierunkowanych politycznie zleceńodawców, a w tym występujące dokumenty mojego autorstwa wskazujące na:
- udzielanie, zbieranie, przechowywanie wiadomości, które byłyby społecznie szkodliwe dla niepodległego bytu Rzeczypospolitej,
  - związanie z określonym adresatem przy pełnej świadomości sprawcy charakteru odbiorcy i ich przez niego wykorzystaniu, co w tej sytuacji oznaczałoby moją intencjonalność w znaczeniu psychologicznym i normatywnym.

Ponadto wnioskuję o przesłuchanie świadków w celu uzyskania od nich informacji, które spisane w protokole stanowiłyby dowody wskazujące na rzeczywiste moje działania, których:

- a) intencjonalność umożliwia przypisanie mi winy za dokonanie krzywd wobec innych osób, które nawet w swej istocie nie koniecznie muszą stanowić przestępstwo, czy wykroczenie,
- b) zaistnienie, przyniosło cierpienie innym i których spowodowanie związane było z przekonaniami i wartościami wyznawanymi przez tę osobę;
- c) zaistnienie stanowiłoby nieprzyjazne wtargnięcie w dziedzinę do której ofiara mojej rzekomej krzywdy nie miała możliwości skorzystania z pełni przysługujących jej praw przez poglądy i wartości, które wyznawała;
- d) istota naruszałaby wolność innego człowieka w sposób przymusowy i represyjny szkodząc jemu lub innym, przez co nieetyczność takich zachowań polegałaby na naruszeniu zasad uniwersalnej etyki;
- e) poprzez ówczesne przestrzegane przeze mnie prawa stanowionego naruszałoby też prawa naturalne, co wymagałoby zapewnienia wynagrodzenia szkód jakimkolwiek ich ofiarom.^{13 14}

Nie ulega też wątpliwości, że wyczerpanie zagadnienia i udokumentowanie mojej rzekomej „służby na rzecz totalitarnego państwa” wymaga ustalenie czy w ewentualnie posiadanych materiałach Instytutu Pamięci Narodowej, Wojskowego Biura Emerytalnego, czy też wymiaru sprawiedliwości znajdują się dokumenty wskazujące na to, że przy wykonywaniu czynności służbowych jako żołnierz Wojska Polskiego realizujący zadania kontrwywiadowcze:

- a) popełniłem przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub naruszyłem dobra osobiste obywatela i za to zostałem zwolniony dyscyplinarnie,
- b) zostałem skazany z winy umyślnej prawomocnym wyrokiem sądu

---

¹³ Wyrok z 19 lipca 2011 r., sygn. K 11/10 (OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 60, cz. III, pkt 4.1.6.

¹⁴ Wyrok z 19 lipca 2011 r., sygn. K 11/10 (OTK ZU nr 6/A/2011, poz. 60, cz. III, pkt 4.1.6.

- tym samym czy kiedykolwiek spełniałem warunki wobec których ustawodawca przewidział uszczuplenie w zaopatrzeniu emerytalnym z uwagi na indywidualny charakter działania niezgodnego z prawem.¹⁵

Wykorzystując tą samą podstawę prawną, której implikacją jest to, że na ogranie emerytalnym spoczywa tym samym podstawowy obowiązek wskazania i wykazania mi:

---

¹⁵ Ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 667, z późn. zm.). Jednocześnie w art. 13 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej przewidziano, że okresów służby w charakterze funkcjonariusza organów bezpieczeństwa państwa, porządku i bezpieczeństwa publicznego w latach 1944-1956 nie traktuje się jako równorzędne ze służbą w służbach i formacjach wymienionych w tytule oraz art. 13 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, jeżeli przy wykonywaniu czynności służbowych funkcjonariusze ci popełnili przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub naruszające dobra osobiste obywatela i za to zostali zwolnieni dyscyplinarnie, umorzono wobec nich postępowanie karne ze względu na znikomy lub nieznaczny stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu lub zostali skazani z winy umyślnej prawomocnym wyrokiem sądu. W ocenie Sądu Najwyższego problemy interpretacyjne wynikają przede wszystkim z zawartego w art. 15b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej odesłania do art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, a w istocie z faktu, że przepis mieszczący się w ustawie regulującej zaopatrzenie emerytalne funkcjonariuszy (art. 15b), należącej do szeroko pojmowanego systemu zabezpieczenia społecznego, odwołuje się do przepisu ustawy lustracyjnej (art. 2), należącej do innej dziedziny prawa, do tego niepokrewnej w stosunku do prawa zabezpieczenia społecznego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., sygn. akt II UZP 10/11). Mając powyższe na uwadze, ocena, czy dana osoba pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, powinna uwzględniać nie tylko fakt, czy dana osoba pełniła służbę w jednostkach organizacyjnych będących organami bezpieczeństwa państwa wymienionymi w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, ale także charakter służby w tych organach, na który może mieć wpływ m.in. rodzaj jednostki organizacyjnej, w której dany funkcjonariusz pełnił służbę, oraz wynikający z tego charakter wykonywanych zadań. Przewidziany w art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej obniżony mnożnik ma przy tym zastosowanie jedynie do okresów czynnego pełnienia służby w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa (nie dotyczy zatem okresów, w których funkcjonariusz w istocie nie wykonywał obowiązków służbowych). Podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w powyższym postępowaniu są przy tym ściśle określone środki dowodowe, wymienione w § 14 ust. 1 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 239, poz. 2404, z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem z dnia 18 października 2004 r. Zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 18 października 2004 r. środkiem dowodowym potwierdzającym okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, ABW, AW, CBA, Straży Granicznej, BOR lub PSP. Stosownie natomiast do § 15 ust. 1 ww. rozporządzenia okresy służby zaliczane do wysługi emerytalnej ustala się na podstawie zaświadczeń o przebiegu służby funkcjonariusza. Powyższe nie oznacza jednak, że zaświadczenie stanowi jedyny i wyłączny dowód w przedmiocie ustalenia prawa do świadczenia (w tym świadczenia emerytalnego), gdyż zgodnie z art. 34 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej w celu ustalenia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość organ emerytalny może wzywać i przesłuchiwać zainteresowanych, świadków oraz zwracać się do biegłych o wydanie opinii i do innych organów o dokonanie czynności związanych z toczącym się postępowaniem. Tym samym ustalenie okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa i będące tego konsekwencją ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem regulacji art. 15b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej następuje na podstawie wskazanej informacji o przebiegu służby sporządzonej przez IPN. Tym samym IPN powinien wykazać działanie niezgodne z prawem.

- a) czasookresu pełnienia przeze mnie służby na rzecz określonego z nazwy państwa totalitarnego;¹⁶
- b) podejmowanych przeze mnie konkretnych działań na jego rzecz, a w tym stosowania między innymi „bezprawnych metod naruszające podstawowe prawa człowieka” oraz podejmowanych czynności wobec organizacji i osób broniących niepodległości Rzeczypospolitej¹⁷

- wnioskuję o ustalenie podczas przesłuchania świadków o wyjaśnienia znaczenia „państwa totalitarnego”, poprzez zakres powierzonych mi zadań jako celów instytucji państwowych, a

---

R. Conquest, *Reflections on a Ravaged Century* (2000), s. 74; R. Pipes: *Rosja bolszewików*. Warszawa: Magnum, 2010, s. 260; C Friedrich, Z. Brzeziński, *Totalitarian Dictatorship and Autocracy*, New York 1956, s. 52–53; R. Backer, *Nietradycyjna teoria polityki*, Toruń 2011. W 1986 roku rozpocząłem służbę w Wojsku Polskim w pionie Kontrwywiadu Wojskowego. W tej sytuacji aby moja służba na rzecz totalitarnego państwa mogła zostać przyporządkowana do takiego określenia ustawowego wymaga w pierwszej kolejności na wykazaniu mi realizacji zadań służbowych czy też podejmowanych w społeczności wojskowej z własnej inicjatywy działań, które ukierunkowane były na przejęcie kontroli nad tą społecznością, starając się wpływać na wszystkie aspekty ich życia publicznego i prywatnego. W tej sytuacji aby mówić o mojej służbie na rzecz państwa totalitarnego, należałoby zidentyfikować jego wyróżniające się cechy, które występując jednocześnie w ówczesnej Polsce, świadczą o jej totalitaryzmie. Są to chociażby: oficjalna przewodnia ideologia, jedna, monopolistyczna masowa partia pod wodzą dyktatora czy też występujący rządowy monopol dysponowania środkami masowego przekazu. W takim przypadku należałoby mi wykazać, że działałem w warunkach państwa kiedy występował: monizm decyzyjny partii, sterowana była masowa mobilizacja społeczna czy też wtedy panowała niepodzielnie oficjalna przewodnia ideologia.¹⁶ Należałoby też udowodnić ewentualnie, że moja służba Ojczyźnie odnosiła się wtedy do państwa w którym występował dualizm partia-państwo oraz szerzona była propaganda wskazująca na dialektycznego wroga. Ponadto należałoby chociażby wykazać, że panowała wtedy: psychologia nienawiści, polityczna wizja monopolu w dziedzinie kultury i sztuki, cenzura prewencyjna, Ponadto w tym państwie występowało fabrykowanie informacji, kolektywizm, militarizm oraz moralny nihilizm w którym rzekomo uczestniczyłem.

¹⁷ Dla realizacji znamion działania „na rzecz” konieczne jest wykazanie, że w konkretnej lub konkretnych sytuacjach, w odniesieniu do ustalonego ujawnionego zakresu zdobywanych przez ze mnie informacji stanowiących przedmiot działania, że istniała możliwość wyrządzenia jakiegokolwiek szkody. Takie działanie też z punktu widzenia prawa jako zachowanie będzie miało szeroki zakres znaczeniowy i będzie partycypowało w różnych relacjach z pozostałymi postaciami takiego działania, co umożliwi wykonawcy ustawy, swobodę interpretacji. Ponadto należy podkreślić, że nigdy nie wykazano mi też takiego kompleksu działania, któremu można byłoby przypisać postać zaniechania wobec jakiegokolwiek krzywdy społecznej. Omówienie strony podmiotowej mojego działania wymaga udowodnienia, a nie stwierdzenia, szkodliwego społecznie działania. I na tej podstawie nie zgodnym z prawem jest przypisanie mi z tego tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa bez wykazania mi ukierunkowanej umyślności.

w tym pewnej łączności od ____ roku faktycznie realizowanych przeze mnie działań Kontrwywiadu Wojskowego z celami takiego państwa.¹⁸

W związku z powyższym, zwracam się z wnioskiem o wskazanie przez świadków okresu rzekomej mojej służby na rzecz określonego z nazwy „państwa totalitarnego”. Tym samym wnioskuję o poinformowanie Sądu czy w dokumentach IPN znajdują się dane wskazujące na to, że w okresie mojej służby w kontrwywiadzie wojskowym, to jest od ____ roku do ____ roku, moje działania służbowe realizowane były w warunkach pewnej łączności z celami takiego państwa, to jest czy w tym czasie:

- a) istniała oficjalna przewodnia ideologia,
- b) występowała jedna, monopolistyczna masowa partia pod wodzą dyktatora,
- c) miał miejsce występujący rządowy monopol dysponowania środkami masowego przekazu,
- d) działałem w warunkach państwa kiedy występował monizm decyzyjny przewodniej partii,
- e) sterowana była masowa mobilizacja społeczna w oparciu o jedynie słuszną ideologię,

---

¹⁸ Konsekwencją zmian politycznych w Rzeczypospolitej Polskiej było uchwalenie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 2 kwietnia 1997 roku oraz tak zwanej małej Konstytucji w dniu 17 października 1992 roku. Z treści pierwszego zdania preambuły wynika, że „odzyskawszy w 1989 roku możliwość suwerennego i demokratycznego stanowienia o Jej losie, co wskazuje na to, że Polska od tego okresu stała się krajem suwerennym i demokratycznym. W tej sytuacji w okresie od 1989 roku do 31 lipca 1990 roku Polska nie mogła być jednocześnie „państwem totalitarnym, jak sugeruje ustawodawca oraz „suwerennym i demokratycznym” jak stanowi ustawa zasadnicza.

W ich konsekwencji należy przyjąć do dalszego rozumowania takie właśnie znaczenie zawartego w projekcie ustawy określenia „służby na rzecz totalitarnego państwa”. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału z konstytucyjnej zasady państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) wynika nakaz przestrzegania przez ustawodawcę zasad poprawnej legislacji. Nakaz ten jest funkcjonalnie związany z zasadami pewności i bezpieczeństwa prawnego oraz ochroną zaufania do państwa i prawa. Naruszeniem wymagań konstytucyjnych dotyczących poprawnej legislacji jest w szczególności niejasny i nieprecyzyjny tekst przepisu (zob. wyroki TK z: 30 października 2001 r., sygn. K 33/00, OTK ZU nr 7/2001, poz. 217; 22 maja 2002 r., sygn. K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33; 24 lutego 2003 r., sygn. K 28/02, OTK ZU nr 2/A/2003, poz. 13; 20 kwietnia 2004 r., sygn. K 45/02, OTK ZU nr 4/A/2004, poz. 30; 23 marca 2006 r., sygn. K 4/06, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 32; 21 kwietnia 2009 r., sygn. K 50/07, OTK ZU nr 4/A/2009, poz. 51; 20 października 2010 r., sygn. P 37/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 79). Niejasny i nieprecyzyjny przepis rodzi bowiem niepewność jego adresatów co do ich praw i obowiązków, a także stwarza organom stosującym prawo pole dowolności działania, co istotnie zwiększa ryzyko bezpodstawnego stosowania sankcji. Wszystko to składa się na tzw. samowolę państwa, która w demokratycznym państwie prawa nie jest dopuszczalna (...). Konstytucja w art. 42 ust. 1 stanowi o «czynnie zabronionym». Chodzi zatem o konkretne (skonkretyzowane) zachowanie, jakie można przypisać pewnej jednostce. Jakkolwiek zachowanie to może polegać na różnych aktach (działaniu, zaniechaniu), nie budzi wątpliwości, iż na gruncie wspomnianego przepisu konieczne jest precyzyjne jego wskazanie (dookreślenie). W konsekwencji jakiegokolwiek wskazanie ogólnikowe, umożliwiające daleko idącą swobodę interpretacji co do zakresu znamion czynu zabronionego czy pewnego typu kategorii zachowań, nie może być traktowane jako spełniające wymóg określoności na gruncie art. 42 ust. 1 Konstytucji”. Jednocześnie Trybunał stwierdzał, że nawet najdalej idące wymagania określoności, stawiane przez Konstytucję ustawodawcy, nie wykluczają całkowicie możliwości użycia w przepisach prawnych zwrotów językowych niedookreślonych lub ocennych. W uchwale z 6 listopada 1991 r., sygn. W 2/91 (OTK w 1991 r. poz. 20, cz. IV, pkt 5) Trybunał orzekł, że „posługiwania się w prawie (...) pojęciami nieostrymi nie można *a priori* traktować jako uchybienia legislacyjnego. Często bowiem skonstruowanie określonej normy prawnej przy ich pomocy stanowi jedyne rozsądne wyjście. Na straży właściwego zastosowania takiej normy stoją przede wszystkim normy procesowe, nakazujące wykazanie przesłanek, jakie legły u podstaw zastosowania w konkretnej sprawie normy prawnej skonstruowanej przy użyciu tego rodzaju nieostrego pojęcia”. Niejasny nieprecyzyjny przepis rodzi bowiem niepewność jego adresatów, co do ich praw i obowiązków, a także stwarza organom stosującym prawo pole dowolności działania, co istotnie zwiększa ryzyko uznaniowości i bezpodstawnego jego stosowania.

- f) moja służba Ojczyźnie odnosiła się wtedy do państwa w którym występował dualizm partia-państwo oraz szerzona była propaganda wskazująca na dialektycznego wroga;
- g) panowała wtedy:
- psychologia nienawiści,
  - polityczna wizja monopolu w dziedzinie kultury i sztuki,
  - cenzura przewencyjna,
  - polityczna potrzebna deformowania informacji,
  - społeczna mobilizacja wokół kolektywizmu i militarystyki,
  - atmosfera moralnego nihilizmu w której uczestniczyłem.¹⁹

Zawracam się z prośbą o wskazanie mi dokumentów z których wynikałoby, że w sposób nie budzący wątpliwości, podejmowałem działania służbowe zmierzające do:

- a) wpajania oficjalnej przez sprawujących władzę ideologii, wkomponowując się w system indoktrynacji realizowany za pomocą od różnych form propagandy do różnych form przymusu i terroru do którego się odwoływałem;
- b) świadomie podejmowanych w społeczności wojskowej, z własnej inicjatywy działań, które ukierunkowane były na przejęcie kontroli nad tą społecznością, starając się wpływać na wszystkie aspekty ich życia publicznego i prywatnego;
- c) operacyjnego rozpoznania i wykorzystania uzyskanych informacji do kształtowania modelu żołnierza-obywatela, zgodnego z przewodnią ideologią państwa, deformując metodami i formami czynności operacyjno-rozpoznawczych pluralizm poglądów i jego postaw;
- d) uzyskania takich efektów moich działań, które służyłyby:
- skrajnej centralizacji państwa,
  - utrwalania omnipotencji jego władz, gwałcąc prawa i wolności obywatelskie,
  - likwidacji demokratycznych podstaw poprzez chociażby pozbawienie społeczeństwa prawa kontroli nad organami władzy.²⁰

Ponadto wnioskuję o jednoznaczne określenie, czy w podległych świadkom instytucjach i ich centralnych jednostkach organizacyjnych znajdują się dokumenty z których treść wymuszałyby ustawowy obowiązek zawiadomienia Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (art. 40 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 152, z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 244 Kpc wnioskuję o zobowiązanie przez Sąd świadków do niezwłocznego przekazania i włączenia do materiału dowodowego materiałów

---

¹⁹ Zob. wyroki TK z: 30 października 2001 r., sygn. K 33/00, OTK ZU nr 7/2001, poz. 217; 22 maja 2002 r., sygn. K 6/02, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 33; 24 lutego 2003 r., sygn. K 28/02, OTK ZU nr 2/A/2003, poz. 13; 20 kwietnia 2004 r., sygn. K 45/02, OTK ZU nr 4/A/2004, poz. 30; 23 marca 2006 r., sygn. K 4/06, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 32; 21 kwietnia 2009 r., sygn. K 50/07, OTK ZU nr 4/A/2009, poz. 51; 20 października 2010 r., sygn. P 37/09, OTK ZU nr 8/A/2010, poz. 79). Uchwała TK z 6 listopada 1991 r., sygn. W 2/91 (OTK w 1991 r. poz. 20, cz. IV, pkt 5).

²⁰ Zob. wyroki TK z: 21 marca 2001 r., sygn. K 24/00, 30 października 2001 r., sygn. K 33/00, 22 maja 2002 r., sygn. K 6/02, 24 lutego 2003 r., sygn. K 28/02, 29 października 2003 r., sygn. K 53/02, 11 maja 2004 r., sygn. K 4/03 oraz 15 lutego 2005 r., sygn. K 48/04).

(dokumentów urzędowych – dowód w sprawie, art. 76 § 1 w zw. z art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.), których merytoryczna zawartość stanowiłaby odpowiedź na zadane pytania.²¹

UZASADNIENIE²²

W dniu .....otrzymałem od Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Gdańsku decyzję nr ewid. ....z dnia .....2017 roku, o ponownym ustaleniu wysokości mojej emerytury na podstawie ustawy o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 201...r. poz.....), którą doręczono mi skutecznie w dniu ... .201...roku. W wyniku wszczętego z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia mojego prawa do świadczeń emerytalnych i wysokości tych świadczeń, organ administracyjny (WBE), obniżył moją emeryturę z powodu przyjęcia, iż ponownie ustalone prawo do zaopatrzenia emerytalnego, pozostaje w związku z moją służbą "na rzecz totalitarnego państwa", określając w ustawie ją temporalnie od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 31 lipca 1990 roku. W wydanej przez WBE decyzji, która ma charakter indywidualny, spowodował na podstawie twierdzenia objętego domniemaniem, bez podania jego przesłanek, powstanie nowych skutków prawnych. Wykorzystując przepis art. 6 k.c., który formułuje podstawową zasadę ciężaru dowodu w procesie cywilnym i który stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, w swojej decyzji WBE nie podało materialnych faktów prawotwórczych wywołujących ów skutek prawny.

Jednocześnie w tej sprawie, zdaniem powoda, na uwagę zasługuje znajdujący się tam zapis z którego wynika, że opisana w niej sytuacja skutkująca prawnie „nie dotyczy żołnierzy, którzy udowodnią, iż przed 1990 rokiem, bez wiedzy przełożonych podjęli współpracę i czynnie wspierali osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości państwa polskiego”, co oznacza tym samym branie pod uwagę indywidualnych bliżej nieokreślonych zachowań konkretnych osób, wobec których odrzucono założone w ustawie domniemane ich winy. Tym samym ustawodawca przewidział brak uszczuplenia w

---

²¹ Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.9-10. Organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie osobie ubiegającej się o nie ze względu na swój interes prawny, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikającego z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Wydanie zaświadczenia może być poprzedzone przeprowadzeniem w koniecznym zakresie postępowania wyjaśniającego (art. 218 § 2 k.p.a.). Ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i materialnym, (art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.); zeznania świadków (art. 258-277 k.p.c.), przesłuchanie stron (art. 299-304 k.p.c.). Zgodnie z regulacją zawarte w przepisie art. 252 Kodeksu postępowania cywilnego: „Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.”. Dopuszczalny jest więc dowód przeciwności, przeprowadzony za pomocą dowolnego środka dowodowego. Stosownie do art. 76 § 1 Kpa, domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi.

²² Z zasady sąd nie prowadzi z urzędu postępowania dowodowego. Dlatego trzeba dostarczyć mu dowody, które będą poparciem naszych twierdzeń (por. art. 3, 232k.p.c.). W sytuacji gdy strony poważnie podchodzą do swoich obowiązków procesowych i poprawnie formułują wnioski dowodowe to sformułowanie przez sąd tezy dowodowej jest zadaniem trywialnym. Prawidłowe sformułowanie tezy dowodowej nie zawsze jednak jest łatwe i oczywiste. Prawidłowe sformułowanie tezy dowodowej uwarunkowane jest bowiem prawem materialnym, które będzie zastosowane przez sąd. *Facta probantur, iura novit curia* - Fakty wymagają udowodnienia, przepisy prawa zna sąd. Wnioski dowodowe można a czasem należy ponawiać. Tak więc istotne są sporne fakty i dowody. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 7 lipca 2011 r. III SK 52/10 1. Postanowienie dowodowe (art. 236 KPC) umożliwia określenie wobec stron zakresu poddanych w sprawie wyjaśnieniu faktów i środków, które będą wzięte pod uwagę. Z kolei zapewnienie stronom możliwości przedstawienia stanowiska odnośnie każdego z przeprowadzonych dowodów, jest nieodzownie konieczne dla wyrobienia sobie przez sąd, przekonania, że określone istotne fakty zostają stwierdzone w sposób wiarygodny.

zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy z uwagi na indywidualny charakter ich działania wartościowanego subiektywnie. Jednocześnie odwołując się do postępowania cywilnego, a w tym na podstawie cytowanego art. 6 w ustawie posłużono się podstawową zasadą ciężaru dowodu w procesie cywilnym z której wynika, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.²³

W związku z powyższym, zgodnie z zasadą równości wobec prawa, każde ustawowe rozstrzygnięcie, tutaj decyzja administracyjna, powinna mieć charakter indywidualny, in concreto, dostosowany do warunków osoby której dotyczy na podstawie właściwej podstawy prawnej w systemie prawa, czyli na podstawie przepisów o charakterze powszechnie obowiązującym.²⁴ Tym samym uzasadnienie dla tak sformułowanej tezy dowodowej wynika:

- a) z treści warunku wyłączającego zmniejszenie świadczenia emerytalnego, określonego w ustawie, sprowadzającego się do jej niestosowania w przypadku gdy osoba przedstawi dowody swojej aktywności niepodległościowej;
- b) ze zgodnego z prawem, w tej sytuacji wyłącznie formy indywidualnego charakteru decyzji administracyjnej, w sprawie zmiany ponownej wysokości świadczenia emerytalnego

- co powoduje, że uzasadnione prawem działanie organu emerytalnego oparte o wspomnianą zasadę równości wobec prawa musi się odnosić do konkretnego mojego czynu lub zespołu czynów wskazujących na zwalczanie ruchów niepodległościowych czy też szkodenie Rzeczypospolitej Polskiej. W moje ocenie ten element będzie miał zasadnicze znaczenie dla procesu odwołaniu od decyzji w toku postępowania przed sądem, albowiem „zaświadczenie”, o którym mowa w ustawie nie stwierdza przeciwieństwa mojej „służby na rzecz

10

państwa totalitarnego” (art. 477 k.p.c.). Tym samym tak określone ustawą moje zachowanie powinno być udowodnionym, a nie domniemanym przesądzającym stwierdzalnym działaniem w interesie totalitaryzmu. Stąd, w sferze dowodzenia przed sądem, zdaniem powoda, powinny znaleźć odbicie te cechy konsekwentnego mojego zachowania, które powinny odpowiadać ustawowym desygnatom takiego działania jako naruszenie prawa, a w tym przypadku udowodnionego przez sąd mojego działania „na rzecz państwa totalitarnego”.²⁵

Ocena charakteru służby powinna być, w kontekście uwag sformułowanych w judykaturze, dokonywana indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, jednakże niewątpliwie rodzaj jednostki organizacyjnej, w której dany funkcjonariusz pełnił służbę, oraz wynikający z tego charakter wykonywanych zadań także ma wpływ na przedmiotową

---

²³ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz. U. z dnia 18 maja 1964 r. z późn.zm.).

²⁴ Zob. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2000 r. nr 98, poz. 1971 z późn. zm.); J. Zimmermann, Prawo administracyjne, Zakamycze 2003, s. 343; R. Kędziora, Ogólne postępowanie administracyjne, Warszawa 2008, s. 249-262.

²⁵ Przedmiotem dowodu mogą być wszelkie fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z Ustawą z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964r., Nr 43, poz. 296 ze zm.) dowodami w sprawach cywilnych są dokumenty (urzędowe i prywatne), zeznania świadków, opinie biegłych, oględziny oraz przesłuchanie stron. Wniosek dowodowy to żądanie strony przeprowadzenia danego dowodu. Można go złożyć pisemnie (w pozwie, w odpowiedzi na pozew, w odpowiedzi na wniosek, ewentualnie w osobnych pismach procesowych, które składa się w toku postępowania) oraz ustnie (na rozprawie). Wniosek złożony na piśmie, tak jak każde pismo kierowane do sądu, powinien zawierać:

- a) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
- b) oznaczenie rodzaju pisma;
- c) osnovę wniosku lub oświadczenia oraz dowody na poparcie przytoczonych okoliczności;
- d) podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
- e) wymienienie załączników.

Dowód z dokumentu z opinii biegłego sądowego. We wniosku należy określić, jaki dowód powinien zostać przeprowadzony przez sąd oraz na jaką okoliczność, czyli co strona postępowania chce za pomocą tego dowodu wskazać.

ocenę.²⁶ W tej sytuacji należy rozważyć zasadność powyższych wypowiedzi ustawodawcy w oparciu o ustalenie w jaki sposób ustawodawca zbadał i co upoważnia go do stwierdzenia, że wszyscy żołnierze WSW (w rozumieniu ustawy i opisanych wyjątków) posiadali negatywny stosunek do wartości demokratycznych i niepodległościowych oraz działali metodami pozaprawnymi i naruszającymi podstawowe prawa człowieka, czy też byli bezpośrednim narzędziem realizacji totalitarnych i antyniepodległościowych celów tak zwanej władzy komunistycznej.²⁷ W tej sytuacji dla oceny przez sąd zasadności obniżenia mojego świadczenia emerytalnego, nieodzowne będzie ustalenie stanu faktycznego mającego bezpośredni wpływ na ponowne ustalenie przez organ emerytalny świadczeń w tym zakresie, albowiem:

- a) konsekwencje opisane w ustawie powinny tylko i wyłącznie tych, którym zostanie udowodnione przez niezawisły sąd działanie na rzecz „zbrodniczego utrwalania władzy komunistycznej”,
- b) walka z opozycją, łamanie praw i wolności człowieka, a w szczególności łamanie standardów prawa międzynarodowego powinna być udowodniona.

Zdecydowanie zaprzeczam, aby decydując się na pełnienie służby w Wojsku Polskim intencjonalnie oraz intensjonalnie godziłem się na stosowanie bezprawnych metod, naruszających podstawowe prawa człowieka, chronione chociażby Europejską Konwencją, co powoduje, że takie zastosowane wobec mnie rozstrzygnięcie ustawodawcy materializuje nie dostosowanie się obecnie polskiej władzy do zakazu dyskryminacji, opisanej w art. 14. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zakresie kolektywnej odpowiedzialności oraz art. 6 konwencji, nakazujący domniemanie niewinności i naruszającym prawo do uczciwego procesu.

W związku z powyższym mając powyższe na uwadze, zdaniem powoda należy uznać za zasadne zastosowanie art. 244 Kpc zakresie zobowiązania przez Sąd świadków do niezwłocznego przekazania i włączenia do materiału dowodowego materiałów (dokumentów urzędowych – dowód , art. 76 § 1 w zw. z art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c), których

---

²⁶ Zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 września 2013 r. (sygn. akt III AUa 1214/12) służba pełniona w wydziałach paszportowych komend wojewódzkich MO, zaś od 1 sierpnia 1983 r. w wydziałach paszportowych wojewódzkich urzędów spraw wewnętrznych (które włączone były w strukturę Służby Bezpieczeństwa), została uznana za służbę pełnioną w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji. Zgodnie z art. 13a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej na wniosek dyrektora ZER MSW jako organu emerytalnego IPN sporządza na podstawie posiadanych danych akt osobowych i w terminie czterech miesięcy od dnia otrzymania wniosku przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa (zwaną dalej informacją o przebiegu służby). Treść informacji określa art. 13a ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej, stanowiąc, że informacja o przebiegu służby zawiera:

1. Dane osobowe funkcjonariusza wymienione w art. 13a ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej.
2. Wskazanie okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa.
3. Informację, czy ze zgromadzonych w archiwach IPN dokumentów wynika, że funkcjonariusz w tym okresie, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległego bytu państwa polskiego.

²⁷ Zob. Richard Gerrig, Philip G. Zimbardo: Psychologia i życie. Warszawa: Wydawnictwo PWN, 2006; A. Kępiński: Lęk. Wyd. I. Kraków: Wydawnictwo Literackie, 2002, s. 11; A. Ohman: Fear and anxiety: Evolutionary, cognitive, and clinical perspectives, artykuł w publikacji M.Lewis, J.M.Haviland-Jones - Handbook of emotions. Wyd. I. Nowy Jork: The Guilford Press, 2000, s. 573-593; Zygmunt Freud: Wstęp do psychoanalizy. Wyd. XII. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 2004, s. 346; Józef Kozielecki: Koncepcje psychologiczne człowieka. Wyd. X. Warszawa: Wydawnictwo Akademickie Żak, 2000, s. 131; J.Orloff, Wolność emocjonalna, Laurum, Warszawa 2010, s.254 i nast.

merytoryczna zawartość stanowiłaby odpowiedź na zadane pytania.²⁸ Podstawą prawną do tak sformułowanego wniosku jest ustawowy obowiązek z którego wynika, że organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie osobie ubiegającej się o nie ze względu na swój interes prawny, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikającego z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.).²⁹

Zarzucone przez powoda w odwołaniu i w tym wniosku, naruszenia prawa materialnego (art. 393¹ pkt 1 KPC) stanowi głównie implikację zdeformowania demokratycznego prawa ustrojowego i zasad konstytucyjnych, mających znaczenie dla procesu podejmowania decyzji administracyjnych z uwagi na naruszenie obowiązku państwa do świadczenia emerytalnego według kryteriów ograniczających wzruszalność prawomocnych decyzji emerytalnych, a w tym pogwałcenie:

- a) art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji w zakresie naruszenia konstytucyjnego obowiązku ochrony podmiotowych praw majątkowych oraz powstrzymania się od przyjmowania regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawić ochrony lub ją ograniczyć,
- b) art. 67 ust. 1 Konstytucji, gdzie niezasadnie dokonano ograniczeń w obowiązku świadczenia emerytalnego według takich też kryteriów ograniczających wzruszalność prawomocnych decyzji emerytalnych w myśl dyspozycji zawartych w art. 31 ust. ust. 3 Konstytucji,
- c) art. 32 dotyczącego naruszenia równości wszystkich wobec prawa.

Zaniechanie indywidualnego przyporządkowania zbiorowo określonego z zachowania i opisanego skutkami działania adresata ustawy implikuje naruszenie konstytucyjnych wymogów poszanowania godności człowieka, chociażby w postaci zbiorowej odpowiedzialności oraz wynikającej z niej domniemania zbiorowej, a nie indywidualnej bliżej nieokreślonej winy w związku ze służbą dla legalnego podmiotu prawa

---

²⁸ Ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym i materialnym, (art. 3 i 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.); zeznania świadków (art. 258-277 k.p.c.), przesłuchanie stron (art. 299-304 k.p.c.). Zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 252 Kodeksu postępowania cywilnego: „Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić.”. Dopuszczalny jest więc dowód przeciwności, przeprowadzony za pomocą dowolnego środka dowodowego. Stosownie do art. 76 § 1 Kpa, domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi.

²⁹ Wyrok TK z dnia 11 stycznia 2012 roku, sygn. akt K 36/09, s.9-10. Organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie osobie ubiegającej się o nie ze względu na swój interes prawny, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikającego z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Wydanie zaświadczenia może być poprzedzone przeprowadzeniem w koniecznym zakresie postępowania wyjaśniającego (art. 218 § 2 k.p.a.).

międzynarodowego.³⁰ Tym samym zaniechanie przeprowadzenia powyższego dowodu materiał dowodowy dotychczas zebrany, należy uznać za niepełny i nie zawierający informacji na temat okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu na ww. okoliczność nie spowoduje żadnej zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 217§1 i §2 Kpc.). Tym samym, okolicznością istotną do ustalenia w niniejszej sprawie pozostaje ustalenie czy podczas wykonywania przeze mnie obowiązków służbowych w kontrwywiadzie wojskowym Wojska Polskiego w latach 1985-1990 służyłem na rzecz totalitarnego państwa. W związku z tym koniecznym jest przeprowadzenie dowodu z wyżej wymienionych świadków.

Załączniki:

1. Kopia pisma dla pozwanego - IPN.
2. Kopia pisma dla pozwanego - WBE.

.....
Data, podpis wnioskodawcy.

Wykonano w 4 egz.

- Egz. nr 1 – Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.
Egz. nr 2 - Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.
Egz. nr 3 – Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych –pozwany IPN.
Egz. nr 4 – Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych –pozwany WBE.
Egz. nr 5 – a/a.

---

³⁰J. Oniszczyk *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego* Kraków 2000, s. 238 i nast., A. Frankiewicz w: B. Banaszak, A. Preisner (red.) *Prawa i wolności obywatelskie w Konstytucji RP* Warszawa 2002, s. 393, 693-709; M.A. Nowicki: *Kamienie milowe. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka* Warszawa 1996, s. 344-348, 382-388; J. Utrat-Milecki, *Polityczność przestępstwa*, Uniwersytet Warszawski, Warszawa 1997 r. s. 163.; W. Lang, *Jedność moralno-polityczna społeczeństwa jako podstawa demokracji socjalistycznej*, *Studia Prawnicze* 1981, nr 1-2; tenże, *Prawo jako odzwierciedlenie wartości moralnych*, [w:] *Prawotwórstwo socjalistyczne*, pod red. A. Łopatkę i A. Bałabana, Warszawa 1979, s. 52-82; R. Jezierski, *Klasowy charakter moralności*, Poznań 1965, s. 72-137; Z. Szawarski, *Zarys moralności socjalistycznej*, Warszawa 1981, s. 54-70; S. Ehrlich, *Oblicza pluralizmu*, Warszawa 1985; Zob. W. Lang, *Związki między prawem i moralnością w procesie tworzenia prawa*, [w:] *Prawo w zmieniającym się społeczeństwie. Księga pamiątkowa z okazji 70-lecia urodzin Profesor Marii Boruckiej-Arctowej*, Toruń 2000, s. 165-169; H. L. A. Hart, *Eseje z filozofii prawa*, Warszawa 2001, s. 77 i n.; L. Morawski, *Co może dać nauce prawa postmodernizm?*, Toruń 2001, s. 14-15; F. Ramotowska, *Opracowanie i zarys dziejów myśli politycznej*, [w:] *Wojciech Bogumił Jastrzębowski. Traktat o wiecznym przymierzu między narodami cywilizowanymi. Konstytucja dla Europy*, Łódź 1985, s. 9-158; L. Morawski, *Co może dać nauce prawa postmodernizm?*, Toruń 2001, s. 14-15.